

Inczedy Tamás PONT

A lépcsőházban rohanok lefelé, irtózatossá válva. Semmi kétség, a világ szőrösszívű, a valóság lélekfacsaró, ráadásul reggelizni sem volt időm. Karomban a gyerek, ujjaimra számtalan táská, szatyor, plüssállat, cumisüveg és ezer más *mittudoménmi* akasztva, amikor kabátom belső zsebében megcsörren a mobilom. Ha kilenc kezem lenne, sem tudnám felvenni, gondolom magamban, de lehet, hogy az állásinterjú miatt keresnek. Óvatosan mozdulok, nehogy elejtsem a lányomat, és úgy tekeredek önmagam köré, mint valami botcsinálta szabadulóművész. Néhány műanyag szatyrot a fogam közé teszek, és a zsebembe túrok.

Előhúzó a telefont, a kijelzőn az áll: „Anyá”.

Anyám tényleg mindig a legrosszabbkor tud hívni, fut át rajtam a türelmetlenség, de egy oldalról érkező gondolat telibe talál, és kénytelen vagyok megtorpanni. A korlátnak kell támaszkodjak, mert érzem, ez a bizonyos gondolat túlságosan erős – mondhatni megrázó –, és hát én nemigen akarok leszédülni a lépcső kellős közepéről, karomban egy hároméves gyerekkel.

Tulajdonképpen – súgja a gondolat – nem az anyád hív mindig rosszkor, hanem neked nem jó soha a pillanat. Mert te mindig rohansz valahová, mindig nagyon elfoglalt vagy, mindig valami halaszthatatlan dolgot csinálsz éppen. Mintha legalábbis az univerzum boldogulását egyengetné folyamatosan, ahogyan most is, azokkal a szatyrokkal a fogaid közt.

Egy rakás cucc hull a földre, mert kitör belőlem a röhögés. Kislányom eleinte csak bámul rám, nem érti, miért támadt hirtelenjében ilyen széles jókedvem, de máris velem nevet. A lépcsőház hömpölygő hullámokban sokszorozza a hangunkat.

Mama az, mondom neki, és óvatosan a földre állítom, mint egy cserepes virágot, nehogy eldőljön. Megvárom, míg belekapaszkodik a korlátba, utána kitorlok egy kövér könnycseppet a szememből, és csak akkor veszem fel a telefont.

– Szia Anya, de jó, hogy hívsz – mondom, és megint nevetek.

Szokatlan vidámságomat anyám nem tudja mire vélni, tétován hallgat, és én ebben a néhány pillanatban azt érzem, hogy bárki is igazgatja az univerzum boldogulását, olykor mégiscsak baromi jól csinálja.

– Csak azért telefonálok, hogy el ne felejtse felköszönteni apádat.

Most hirtelen én vagyok az, aki nem tud felelni. Lepillantok a kislányomra, már a korláttal bíbelődik. Elmélyülten tanulmányozza a vas lepattozott festését. Rettentő elfoglalt. Leguggolok mellé, kisimítok egy tincset az arcából.

– Itt vagy még, kisfiam? – hallom a vonal túlsó végéről az asszonyt, aki a világra hozott és felnevelt.

– Tudom – bököm ki hirtelen –, harmadikán. Becsszó, idén nem fogom elfelejteni.

A lányom kapirgálni kezdi a festést.

– Ma van harmadika.

A munkám kapcsán mindent precízen be tudok illeszteni egy képzeletbeli naptárba, optimális menetrendet készíteni, és ahhoz tartani magam. Hihetetlen, hogy ugyanerre privátban képtelen vagyok. Többször tapasztaltam, hogy az agyam a magánéletben úgy viselkedik, mintha nem létezne idő nevű dimenzió. Az ismert dátumok alkotta, szép színes időszak nem illeszkedik semmilyen tényleges kalendárium síkjára. Azon kapom magam, hogy már én is a festést piszkálom.

- Anya?
- Igen?
- Tudod adni apát?

kép | flickr.com